

се върнатъ у дома у тѣхъ не останала ни най-малка надежда.

Но сждбата имъ приготвила неочаквано избавяне: въ августъ 1750 г. на сждото мѣсто, кждѣто нѣкога се разби тѣхния корабъ, матроситѣ видѣли една руска шкуна¹⁾), при този никога не посѣщаванъ отъ риболовцитѣ брѣгъ. Радостъта на матроситѣ, като видѣли шкуната, не можала да се опише. Тутакси тѣ запалили грамаденъ огънь, за да дадатъ знакъ за своето сждествуване. Отъ шкуната забѣлѣжили огъня, спуснали една варка и скоро обезумѣлитѣ отъ щастие отшелници се намѣрили помежду своитѣ съотечественици. При заминаването си тѣ взели съ себе си събрания прѣзъ 6 годнии запасъ: около 100 килограма еленова лой, множество еленови, мечешки и лисичи кожи, а тѣй сждо взели за споменъ и своитѣ ловджийски принадлежности: копия, лжкъ, стрѣли и пр. Оказало се, че тѣ прѣкарвали на Шпицбергенъ шестъ години и три мѣсеца.

Но въ Архангелскъ Химкови очаквало ново нещастие: жената на стареца, която случайно била на брѣга, когато корабътъ влизалъ въ пристанището, като забѣлѣзала на палубата мжжа и сина си, смѣтаща ги за загинали, хвърлила се да ги срѣщне и се удавила въ морето.

Въ Архангелсъ тѣй много се заинтересували за прѣживѣването на матроситѣ въ Шпицбергенъ, че губернаторътъ намѣрилъ за умѣстно даже да изпрати двамата Химкови въ Петербургъ да се прѣдставятъ на царицата Елисавета. Тамъ ги видѣлъ Ле Руа и записалъ всичко, каквото тѣ му разказали за

¹⁾ Единъ видъ корабъ.